

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Σε μία περιφέρεια του Καναδά, στο Κεμτέκ, επικρατεί ένα περίεργο έθιμο σχετικώς με το γάμο. Οι νεόνυμφοι εκεί, όταν τελειώσει ή θρησκευτική τελετή, είνε υποχρεωμένοι να επισκεφθούν έντός της ίδιας ημέρας όλους τους συγγενείς και τους φίλους των. Το βράδυ παρατίθεται τραπέζι στο σπίτι του γαμβρού, το οποίον επακολουθούν οι χοροί. Όταν τελειώσει ή διασκεδάσι και σκηνοθούν όλοι να φύγουν, ή νύφη εξακολουθεί να μένει ακόμη στη θεία της. Τότε την πλησιάζει κάποιος απ' τους καλεσμένους και τή ρωτάει κατά την συνήθεια του τόπου :

— Γιατί κάθεται αυτού μόνη σου ; Τόσο γρήγορα λοιπόν βαρέθηκες το σπίτι του συζύγου σου ;

— Μου έκλεισαν το παπούτσι μου και δέν μπορώ να περπατήσω, άποκρίνεται εκείνη.

Τότε τή σηκώνουν μαζί με το κάθισμά της και τή φέρνουν στη μέση της σάλας. Συγχρόνως όμως μπαίνει κ' ένας κουρφελλιάχης πωλητής υποδημάτων, ο όποιος, μέσα στο γενικό θόρυβο και τις φωνές γονατίζει μπροστά στην άτυπώδη νύφη, άραδιάζοντας έπάνω στο πάτωμα ένα σωρό παπούτσια παντός είδους και χρώματος και ζητώντας να βοηθ ποιά παπούτσι ταιριάζει με το μονό παπούτσι της νύφης. Όταν επί τέλους κατορθώσει να το βοηθ, τότε το παραδίδει στο γαμβρό, ο όποιος είνε άναγκασμένος να το άγοράσι αντί άδότητης άμοιβής. Τα χρήματα αυτά που πληρώνει ο γαμβρός για να πάρη το παπούτσι, ξοδεύονται όλα από τους προσκαλεσμένους, ένασ απ' τους όποιους είνε κ' ο πωλητής των παπουτσιών.

Αν ο γαμβρός δέν είνε προσεκτικός κατά την όρα της διασκεδάσεως, μπορούν να κλέψουν το καπέλλο ή το παρσοφόρι της νύφης, τα όποια εξαγοράζει πάλι κατά τον ίδιο τρόπο. Καμιά φορά μπορούν να τόν κλέψουν και την ίδια τή νύφη, όποτε είνε υποχρεωμένος να ξοδέψη τή μισή του περιουσία σχεδόν για να τήν πάρη πίσω !...

άροκίτες γυναίκες στον τόπο μας !

Μολταταία ή χωριά Γεράν, χάρις στις λυσσοειδεις ενέργειες του Ταλλεφράνδου άπελειθερώθη και μετά ένα χρόνο έγινε επίσημος σύζυγός του.

**

Η φιλοδοξία του Ταλλεφράνδου δέν τόν άφνει ούτε στιγμή ή σιχη. Δυό φορές είχε επιχειρήσει να γίνη μέλος του Διευθυντηρίου, μα και τις δυό φορές άπέτυχε.

Τότε κερνά ήπειρα, συστηματικά άρχισε να ψάχνη στα τέσσερα σημεία του ορίζοντος, ζητώντας να δη ποιά νέα δύναμις θα έπρεβαίλε για να σπείρη να τήν θυσιασθή και να τήν έκμεταλλεψή. Η δύναμις αυτή δέν άρχισε να προβάλλη. Ήταν ο Ναπολέων.

Όταν έγιναν γνωστές ή πρώτες μεγάλες νίκες του Ναπολέοντος στην Ιταλία, ο Ταλλεφράνδος έστειλε να γράψη στο νέο στρατηγό :

«Δαρβάνο τήν τιμήν να σās εναγγελίω, στρατηγέ, ότι το Διευθυντηριον με όνόμας ύποχρύνει των Έξωτερικών Σχέσεων... Θα σπειύω να σās και στήσω γνωστές διας τās άπάψεις τās όπειας το Διευθυντηριον θα μου άνασθήη να σās διαβιβάσω, βέβαιος ότι εις το πρόσωπόν εις θās έθρουσ τον πλέον ιδεώδη έκτελεστήν. Η νέα σας και τείων μεγάλη δόξα μάς έχει ήδη πείσει περσι τούτων».

Ο Βοναπαρτης κατάλαβε με τή είδους άνθρωπο είχε να κάνει και έσπειρε να του άπαντήρη στον ίδιο τόπο :

«Κολοκέουμα, τοίγχαρε στο τέλος του γαμήματός του, πεύ θα μου δοθή ή ευκαιρία ν' άλληγορασώ ουχιά μαζί σας και να σās πείθω διά του τρέβου αείου πόσο βαθειά έκτίμησι τρέφω διά το άτομόν σας».

Αισθάθηκε όμως ποτέ βαθειά έκτίμησι για το άτομο του Ταλλεφράνδου ο Ναπολέων. «Οχι βέβαια. Ήξερε τή άνθρωπος ήταν ο Ταλλεφράνδος, τόν ήξερε καλά... Τόν έκτιμούσε όμως για τήν εδφία του τή μεγάλη και άναμφισβήτητη και για τήν πολιτική του εδστορφία. Ήξερε ότι ένας τέτοιος άνθρωπος, καταλλάλλως χρησιμοποιούμενος μπορούσε να τού φανή χρήσιμος.

Όταν έγινε Ύπατος, τόν θυμήθηκε άμέσως. Τόν έκάλεσε για τόν έκανε ύπονογό. Και δέν μετανόησε γι' αυτό.

Ο Ταλλεφράνδος προσέφερε μεγάλες και σοβαρές ύπηρεσιες στον Ναπολέοντα. Όσο για τόν έανό του, ως το τέλος της ζωής του εξακολούθησε να είνε ο ίδιος : «Ο πιο φιλήθους, ο πιο ήλιος, ο πιο άνήθικος της έποχής του !...»

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΡΑΙΚΟΣ, ΓΕΝΙΤΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΣ

Ήταν περασμένα τα μεσάνυχτα. Καμιά φωνή δέν άκούγότανε, κανένα ζωντανό δέν ελάιζε στα σφυαγμένα μέρη και άν κάτω-κάτω κανένα τριζόνι έκανε πός θ' άρχισή τόν παρανοϊκό σκοπό του, ως κ' αυτό σάπανε απ' το φόβο του. Μακριά άκούστηκε ένα μικρό όρνιθι να λαλή πίσω από κάτι χαλάσματα, μα κ' αϊτουνού ή φωνή τρωαγμένη πνίγηκε στο λαθύγι του.

Οι Τούρκοι ήσαν κλεισμένοι στο Κάστρο. Οι Βενετσάνοι τριγύριζαν σαν τ' άγρια στην χώρα, γιατί περίμεναν δια την δια να φανούν οι Τούρκοι απ' τή θύβα. Οι κάμποι είχανε σφυάξει.

Μά να, από κάτω απ' τής «Ϊμορφης Έκκλησιάζ» τή στρατά κάποιος προβάλλει. Φτάνει σε κάτι χαλάσματα, βγάξει βαθύ άναστεναγμό κ' άκούει πέρα απ' το βράχο τόν αντίπαλό του και μαζί μ' αϊτόν του νυχτοκόρασα το βραχύ βογγητό. Γυρίζει γύρω-γύρω απ' τα χαλάσματα, κουνώντας λυπητερά το κεφάλι του. Πώς άλλος από σένα, άμωρε Άθνη, θα μπορούσε να γνωρίση το σπίτι σου ; Και δειά τή μηλίτσα ποίχε φτεριμένη με τή δύστηνη τήν άδελφή του, σάθει, παραμεριζει σαν τρελλός τις πέτρες... Ύστερα φεύγει μακριά απ' εκεί, πάει κατά τήν έκκλησιά, στέκεται, γονατίζει σ' έναν τάφο μπροστά και φιλεί το μάρμαρο του. Χορτάρισε το γονιού σου ο τάφος ! Μά γιατί κλάεις σαν μικρό παιδί ; Τάχατες θα ζήσης κ' εσύ αβιο ; Τ' άγρολιούλοδα της άνοιξης χίνουν γύρω τή μηριά σου. Σπατώνεται στη γή, άκούαται το κεφάλι τόν στο χώρο μάγματος και κιντάζοντας τόν όρνιθι ρωτάει σε τή βραχιά κ' είνε ερημος και μοναχός στον κόσμο.

Έαφνον απ' τα Τουρκοβάνια κάποιος άλλος προβάλλει και κατεβαίνει μονοπάτι-μονοπάτι πηλά εναν-έναν τους θόρυβους και κιντάζει γύρω τόν σαν κάτι να γρησθή. Δέν τόν φοβίζουσι οι νεοίδες του νερού, μηδ ή νυχτερίδες που τρελλά κτεριανίζουσι και τρέκουν γύρω του. Η άγριεμένη θορία του φαίνεται πιο άγρια μέσ' στο σκοτάδι.

Άλλοι σ' έξέκουν πού θ' άπαντήρη στο όρομο του ! Το χέρι του όλοένα πίνει το μαχαίρι του. Το βγάξει και πάλι τ' άφνει. Μά όσο ζυγωνει στην έκκλησιά τόσο ημερώνει. Γιατί κιντίνισα και τρέμει σαν κορίτσι, άγρια Γενίτσαρε !

Σε λίγο βλέπει ένα μαύρο πρόμα νάγυεται απ' το κάτω μέρος. Είνε βαθύ σκοτάδι και δέν έσταιγει τί είνε, μα στο φως μιά άστραπή βλέπει πός ήταν άνθρωπος, ήταν Βενετσάνος.

Ο Γενίτσαρος έγινε πάλι Γενίτσαρος. Βγάξει το μαχαίρι του και γίνετα καταπάνω του. Κιντίνωινα γύρω απ' τήν έκκλησιά και σε λίγο έρχονται στα χέρια.

Πετιέτα ο Άθνηός με το σπαθί στα χέρι και βράσεται ξάρνον κροστότά τους.

— Έμένα βόηθα, φωνάζει ρωμεία ο Βενετσάνος, να σκοτώσωμε τόν Τούρκο τόν άπιστο !...

— Έμένα βόηθα, πατριότη, φωνάζει ρωμεία κ' ο Γενίτσαρος, να σράζωμε τόν άπιστο το φράγκο !...

— Κανέναν δέν βοηθάς, τόν λέει ο Άθνηός. Τους Τούρκους άς τούς άγαπούν οι πατάδες μας και τους Βενετσάνους οι άμυαλοι οι λαικοί. Εγώ όμως και τούς δυό τους έξω για έχθρους της πατριδας μου. Όποιος είνε πιο γερός, άς φρή τόν άλλον, και τούς δυό σας άς σας φρή τή σκιά και τή κορδία... Και σηκώνοντας τ' άρματομένο χέρι τούς λέει :

— Τραβήχτητε απ' εδώ, γιατί δέν άφνει να γρηθ ήμια άνθρωπό στού γέρο Κορσάφ, τού πατέρα μου, τόν τάφο !

Γιατί με μιάς λέγουν τ' άματα κάτω ; Γιατί άνοιγονται τρέσι άγκάλες ; Γιατί μιά φωνή από τρία στόματα άκούεται ;

— Άδελφέ μου !

Πώς τάλπειε ο πρώτος που μικρό τόν πήαν οι Γενίτσαροι, ο δεύτερος που παιδί τόν έκλεισαν οι Βενετσάνοι κ' ο μικρός που τάχατε στάθηκε πιο τυχερός για πρώτη φορά να σμίζουσι σαν έχθροι στον πατέρα τους τόν τάφο ;

Κόντεν να σημερώση. Τα ποιάκια μέσα στα χαμιάδα τινάζουσι τα φερά τους άφινοντας γλυκιά και χαροπή λάλια :

Τα νυχτοπούλια κρδόνετα στις τριπές και στα χαλάσματα σαν τους κωκούς ανθρώπους, γιατί φοβόνετα μήν τάθη ο ήλιος κ' ή ήμερα και τα μικρά πουλάκια τους σιχτούν με τις μπτίσες τους. Τ' άστρα κτεριανίζουσι. Η νυχτερίδα έγινε άφαντη.

Πόσο θα παραξενεύονταν ο διαβίτης άν περνούνας έβλεπε ένα Γραβό, ένα Γενίτσαρο κ' ένα Βενετσάνο γονατισμένους σιμά-σιμά να χίνουν μαύρο δάχρυ, σ' ένα κάτασο τάφον λιθάρι !

Καιμένη Άθνη !... ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

